

[Ole Bjørn Kraft.]

Der står nu bag den politik 118 mandater med ikke mindre end 1 600 000 vælgere bag sig. Heroverfor kan der kun ved den allergunstigst mulige beregning, når man ser bort fra den delte opfattelse indenfor retsforbundet, mønstres 400 000 af landets over 2 millioner vælgere. 78,7 pct. af vælgerne har ved valget tiltrådt denne politik, og uanset hvad man end før valget kunne sige om, at planen ikke var forelagt folket, er det nu umuligt at benægte, at denne politik har fået folkets fulde bekræftelse og derfor ligger fast med alle sine konsekvenser.

Men i virkeligheden lå den også fast forud for valget. Atlantpagten gælder for 20 år. Selv den mest radikale og fanatiske modstander vidste, at Danmarks underskrift ikke kunne slettes af valget. Ja, hvad mere er, der var og er ingen ansvarlig radikal politiker, der kunne drømme om at stille forslag, der sigter mod at ændre dette forhold. Den pågældende ville nemlig ikke være i stand til at sætte noget andet i stedet. Hvor formørket og forvirret den radikale tankegang end er på dette område, vil jeg dog indtil videre tro, at der også her er en grænse. Ingen, end ikke det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard, som vel er en af dem, der tør tænke sig mest i den retning, tør vel tænke sig et Danmark, der efter først at have tilsluttet sig Atlantpagten trak sig tilbage fra samarbejdet, nægtede at opfylde dets forudsætninger og våbenløst og ene vendte tilbage til neutraliteten i en verden som den nuværende med de erfaringer endnu friske, som vi har gjort med Koreakrigens anskuelsesundervisning. Naturligvis tør kommunisterne gøre det og gør det, men er det ikke tilstrækkeligt bevis for, hvor umuligt det må være for andre, der ikke ser målet for Danmark i at blive en vasalstat i et russisk-europæisk-kommunistisk imperium.

Når dette nu er tilfældet, hvorfor rejste så det radikale parti ved valget sin voldsomme, af ethvert ansvarligt hensyn uhemmede agitation? Et parti, der har det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard til ledende ordfører i denne sag, ham, der så ofte formåner os andre til at tænke på fædrelandet, kan dog ikke være blevet inspireret til denne formålsløse agitation af muligheden for at vinde nogle antimilitaristiske og dogmatisk-pacifistiske stemmer fra andre partier, først og fremmest socialdemokratiet? Eller kan det? Hvis ikke, hvorfor så denne agitation, hvis resultat, hvis den vandt en virkelig fremgang, kun kunne blive at svække tilliden til os blandt vore forbundsfæller og

muligheden for vor tryghed under pagten og samtidig at undergrave befolkningens tillid til den politik, der på liv og død er blevet landets, og som ikke kan udformes efter sin hensigt og nå sit mål, hvis folkets vilje ikke står bag?

Jeg skal ikke i enkeltheder komme ind på disse spørgsmål. Jeg kan ganske slutte mig til, hvad den socialdemokratiske ordfører sagde om Atlantpagten og det fælles europæiske forsvar, men jeg vil gerne gøre nogle principielle bemærkninger om de modsætninger, der her kommer til syne, fordi jeg regner det for meget væsentligt, at det kommer til at stå befolkningen ganske klart. To opfattelser står i dag imod hinanden indenfor de demokratiske partier i denne sal. Den ene, som er repræsenteret af socialdemokratiet, venstre og det konservative folkeparti, tror på, at verden er under omformning, at isoleringens og neutralitetsens tid er forbi, at vejen frem til sikkerhed, frihed og tryghed går gennem samarbejde, at splittelsens og den nationale egoismes tid må være ovre, hvis den vestlige verdens kultur og demokratierne skal overleve den fare, der truer fra den nye russisk-asiatiske imperialisme og i økonomisk henseende fra en forbigangen tids utilstrækkelige organisation og fordomme. Vi lever i en mægtig brydnings- og overgangstid, hvor en ny tilstand mellem staterne er under stadig og rivende udvikling, og hvor hovedopgaven for de demokratiske landes politiske ledelse vil blive at skabe den nye form, der kan svare til den ændring, som i virkeligheden allerede er indtrådt, og som nu med et jordskælvs voldsomhed vil omstyrte gamle forestillinger. Spørgsmålet er ikke, om denne nye tilstand skal etableres eller ej, men om det skal ske gennem en roligt ledet udvikling, hvorved overgangen fra det gamle til det nye bliver så lempelig som muligt, og hvorved det skal lykkes os at bevare, hvad der er værdifuldt og måske uerstatteligt fra den tid, der nu synker i graven, eller om det nye skal bane sig vej gennem kaos, krig, fattigdom og opløsning og derigennem påføre folkene lidelser, som måske kunne undgås.

På det politiske område er spørgsmålet ikke, om et samarbejdende og enigt Europa skal blive til virkelighed, men om der skal skabes et sådant Europa ved de demokratiske kræfters eget frivilligt etablerede samarbejde, eller om Europa skal blive tvunget til en enhed ved vold og krig under fremmed hånd. Marshallhjælpen, Europarådet, Atlantpagten, alle er udtryk for erkendelsen af den nye virkelighed og den nødvendighed,